



ת"פ 63935/06/17 - מדינת ישראל נגד מיכאל חנניב

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 63935-06-17 מדינת ישראל נ' חנניב
תיק חיצוני: 2017/7523

בפני	כבוד השופט צבי פורר
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מיכאל חנניב

החלטה

זוהי בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 26.2.2018 אשר בו נקבע כי הנאשם ביצע את העבירה, שהיא עבירה של החזקת סכין (עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין התשל"ז - 1977) אך לא הורשע. התיק הסתיים בחתימה על התחייבות והוצאות משפט בסך 500 ₪.

יובהר כי הנאשם היה מיוצג בעת מתן פסק הדין על ידי עו"ד אבינועם מטעם הסנגוריה הציבורית, וההליך הסתיים לאחר הליך גישור.

ביום 20.10.2020, היינו, למעלה משנתיים וחצי לאחר פסק הדין, הוגשה בקשה, חתומה על ידי ב"כ הנאשם, עו"ד בית און ולפיה מתבקש בית המשפט להורות על ביטול פסק הדין ולאשר חזרה מהודיה בהתאם להוראות סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "חסד"פ").

ביום 20.10.2020 קבע בית המשפט כי החלטה תינתן לאחר צירוף עמדת עורך הדין שייצג את הנאשם בעת הודייתו ומתן פסק הדין. כן צוין בהחלטה כי ב"כ המבקש יבהיר אם הוא מודע לכך שהתיק הסתיים ללא הרשעה בדין.

עד לכתיבת שורות אלה לא התקבלה הודעת ב"כ המבקש ביחס לשאלה אם הוא מודע לסיום ההליך בדרך של אי הרשעה.

תגובת עו"ד אבינועם, אשר ייצג את הנאשם בעת הודייתו הוגשה לבית המשפט ביום 17.11.20.

תגובת המאשימה התבקשה עד ליום 19.11.20 אך לא הוגשה לתיק. בנסיבות העניין תינתן החלטה ללא תגובתה.



נימוקי הבקשה

אקדים ואציין כי כעולה מהבקשה, התייחס ב"כ המבקש לפסק הדין כאילו הנאשם הורשע בדין (ראה סעיף 14 לבקשה).

בבקשתו ציין ב"כ המבקש כי בעבר הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין, אולם בקשה זו נדחתה לאור הוראות סעיף 81 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד 1984. מדובר בהחלטה מיום 22.11.2018.

בניגוד לבקשה הקודמת לביטול פסק הדין עותר המבקש עתה לחזרה מהודיה בהתאם לסעיף 153 לחסד"פ. אציין כי בהחלטתי הקודמת התייחסתי גם לסעיף זה ולספק הרב אם ניתן לאפשר חזרה מהודיה מקום שפסק הדין הפך לחלוט זה מכבר.

מכל מקום, נימוקי הבקשה נשענים על טיעונים עובדתיים הנוגעים לעצם החזקת הסכין שלטענתו היתה כשרה ועל כן ניתן היה לקבוע כי משהחזיק הנאשם את הסכין למטרה כשרה, הרי שהוא זכאי.

לטענת המבקש הנאשם לא הבין את משמעות ההודיה ולא שותף בחומר הראיות שהיה בתיק. עוד צוין כי מדובר בנאשם שעלה לארץ לפני כעשרים שנה ואינו דובר עברית רהוטה.

במצב דברים זה סבור ב"כ הנאשם כי הרשעתו אינה מוצדקת ויש מקום לאפשר לו לחזור בו מהודייתו.

תגובת עו"ד אבינועם

עו"ד אבינועם אשר ייצג את הנאשם בדיון ציין במפורש כי ייצג את הנאשם כמינוי ביום הקראות מטעם הסנגוריה הציבורית.

הסנגור ציין כי בדק את התיק ועבר על חומר החקירה ביחד עם הנאשם והבהיר לו את אפשרויותיו. הנאשם בחר באפשרות להגעה להסדר טיעון אשר במסגרתו הסכימו הצדדים כי התיק הסתיים בהליך של "אי הרשעה". הנאשם הבין את משמעות ההודייה, את משמעות ההסדר, בית המשפט הבהיר לנאשם את הדברים, הנאשם הודה והתיק הסתיים ללא הרשעה. במצב דברים זה סבור עו"ד אבינועם כי הודייתו של הנאשם הייתה חופשית לאחר שידע היטב את משמעות ההליך וסיום התיק ללא הרשעה ועל כן אין כל הצדקה לבקשה.

דין והכרעה

כאמור, זוהי בקשה שניה למעשה לדון מחדש בתיק זה. בעודה שבפעם הקודמת פנה הנאשם בבקשה לביטול פסק הדין, בקשה שנדחתה, עתה עותר הנאשם כי בית המשפט יתיר לו לחזור בו מהודייתו ובכך למעשה להביא לביטול פסק



הדין.

סעיף 153 לחסד"פ קובע כי:

(א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

(ב) התיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו אחרי הכרעת הדין, יבטל בית המשפט את הכרעת הדין במידה שיסודה בהודיית הנאשם ויחדש את הדין אם הדבר מתחייב מן הנסיבות.

סבורני כי הוראות החוק אינן מאפשרות חזרה מהודיה לאחר סיום המשפט. בתי המשפט הכירו באפשרות לחזרה מהודיה בשלב הערעור אך בוודאי לא כאשר פסק הדין הפך לחלוט זה מכבר.

בע"פ 635-05 דענא נ' מ"י (פורסם בנבו) קבע בית המשפט העליון כי:

"סמכותו של בית המשפט, מכוח סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי, לאפשר חזרה מהודיה בכל שלב של המשפט, כוללת גם את שלב הערעור (ע"פ 5561/03 הנ"ל, פסקה 7; קדמי, בעמ' 996, ה"ש 51; וכן עמ' 999; שלגי וכהן, בעמ' 362). עם זאת, עיתוי הגשת הבקשה לחזור מן ההודיה מהווה שיקול מכריע בבחינת בקשתו של הנאשם לחזור בו מן ההודיה שמסר (ע"פ 3991/04 רגבי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.5.05, פסקה 7; להלן - רגבי). היתר לחזרה מן ההודיה לאחר גזר הדין, יינתן רק במקרים נדירים, שכן "מתן פתח רחב לנאשמים להתחרט על הודייתם עלול להוביל לתוצאה בלתי רצויה, שבה נאשמים יודו לאחר שבאי כוחם יסבירו להם כי כך יהיו צפויים לעונשים פחותים, ולאחר מתן גזר הדין, ישקלו האם כדאי לחזור בהם מהודייתם" (ע"פ 10518/06 בטאט מירון נ' מדינת ישראל [אתר נבו], ניתן ביום 29.3.07, פסקה 7; וראו עוד ע"פ 945/98 הנ"ל, בעמ' 579). החשש מתוצאה בלתי רצויה זו אף גובר מקום בו הודיית הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון, המשקף את ה"תן וקח" שהצדדים הסכימו עליו בגדרו. מתן אפשרות בלתי מוגבלת לנאשם לחזור בו מהודייתו לאחר שנגזר דינו, אינה רצויה כל עיקר, "שאם לא כן הסכמתם של נאשמים להסדרי טיעון תהא למעשה מותנית בחומרת העונש שמוטל עליהם בדיעבד" (ע"פ 5561/03 הנ"ל, מפי השופט גרוניס). ברי, כי "אפשרות תמרון" זו אינה משרתת את טובת הציבור ואת דרישות הצדק" (ע"פ 945/98 הנ"ל, בעמ' 579, מפי השופט בר; וראו גם עניין רגבי, פסקה 7).

בענייננו מדובר בתיק שבו פסק הדין ניתן ביום 26.2.2018 והסתיים ללא הרשעה. אינני סבור כי לבית המשפט סמכות לאפשר חזרה מהודיה וזאת משום שניתן לעשות כן במהלך המשפט ואף בערעור אך בוודאי שלא ניתן לעשות כן לאחר שפסק הדין הפך לחלוט. אין לשכוח גם את עיקרון סופיות הדין. לא יעלה על הדעת כי נאשם יוכל לחזור בו מהודייתו גם



בשלב זה לאחר המשפט.

מדובר בנאשם שהיה מודע היטב להליך, הדברים הוסברו לו הן על ידי בא כוחו והן על ידי בית המשפט. הנאשם הודה והתיק הסתיים ללא הרשעה.

מכל מקום, הן בהתאם להוראות החוק והן לאור הפסיקה שצוינה לעיל אינני רואה כל טעם מיוחד שיצדיק ביטול ההודיה וביטול פסק הדין ועל כן אין להתיר חזרה מהודיה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תודיע לצדדים וכן לעו"ד אבינועם אשר ייצג את הנאשם בהליך.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"א, 26 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.